

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120272225
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6120272225.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1) O. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, XXX XX L., a 2) L. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/X, XXX XX V. nad O., právne zastúpených JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o zaplatenie 3.000,- eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7Csp/147/2020-209 zo dňa 17.05.2021, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalovaným voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Súd žalobu zamietá.
II. Žalovaní v 1. a 2. rade majú vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa ako postupník zo zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú uzatvoril so Slovenskou sporiteľňou, a.s., domáhal toho, aby súd uložil žalovaným zaplatiť mu sumu vo výške 3.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z dlžnej sumy od 18.12.2018 do zaplatenia, žiadajúc taktiež, aby súd žalovaným uložil zaplatiť mu náhradu trov s konaním mu vzniknutých.

Konštatoval, že žalovaní so žalobou nesúhlasili. Voči platobnému rozkazu, ktorý bol v upomínamom konaní vydaný Okresným súdom Banská Bystrica podali odpor, v ktorom poukázali na to, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 17.12.2018 bola medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávok číslo XXXX/XXXX/CE, ktorou bola pohľadávka uplatnená v tomto spore postúpená na žalobcu; predmetná pohľadávka vznikla zo Zmluvy o splátkovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX, ktorá bola dňa 23.05.2012 uzavretá medzi veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanými v 1. a 2. rade, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 9.999,- eur. Žalovaní sa zaviazali úver splácať pri fixnej úrokovej sadzbe 16,9 %, v mesačných splátkach 189,14 eura, so splatnosťou prvej splátky 20.07.2012, počtom splátok 120 a konečnou splatnosťou úveru 20.06.2022, ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 19,55 %.

Z dôvodu porušenia povinností žalovanými žalobca (nie žalobca, ale Slovenská sporiteľňa, a.s., - pozn. odv. súdu) listom zo dňa 23.11.2017 vyhlásil splatnosť úveru ku dňu 22.11.2017 a vyzval žalovaných na zaplatenie dlžnej sumy. Žalovaní na úhradu splátok úveru, ktorý im bol poskytnutý vo výške 9.999,- eur zaplatili sumu 10.217,24 eura.

Na výzvu súdu k predloženiu listín, na základe ktorých bola veriteľom skúmaná bonita žalovaných, žalobca súdu uviedol, že žalovaní deklarovali príjem 290,- eur, spolu obaja príjem 580,- eur, náklady na domácnosť 385,- eur.

Posudzujúc zistený skutkový stav mal súd prvej inštancie za to, že žalobe nie je možné vyhovieť z dôvodu, že na strane žalobcu absentovala aktívna vecná legitímácia. Z reakcie žalobcu na požiadavku súdu k predloženiu dokladov preukazujúcich skúmanie bonity žalovaných urobil záver o tom, že veriteľ zo zmluvy pri skúmaní bonity žalovaných nepostupoval spôsobom zodpovedajúcim odbornej starostlivosti. Súdu nebola predložená žiadna listina, z ktorej by vyplýval veriteľovi deklarovaný príjem, zhodou okolností u obidvoch v rovnakej výške 290,- eur, ako aj náklady na domácnosť v sume 385,- eur. Súd prvej inštancie uviedol, že aj keby prijal tvrdenie žalobcu, žalovaným by po odrátaní ich nevyhnutných mesačných nákladov zostala suma 195,- eur pričom len samotná splátka úveru predstavuje sumu 189,14 eura. Súd prvej inštancie taktiež zdôraznil, že žalobca nepreveril údaje o žalovaných z verejne prístupných registrov keďže k tejto skutočnosti súdu nepredložil žiadne listiny. Poskytnutý úver preto nebolo možné v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch platne predčasne zosplatiť. Zosplatenie úveru posúdil ako neplatný právny úkon. Pohľadávka zo zmluvy nemohla byť predmetom postúpenia z dôvodu, že konečná splatnosť úveru mala nastať podľa zmluvy až 20.06.2022, čím nemohla byť predmetom postúpenia s poukazom na § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu preto súd prvej inštancie žalobu zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2, § 7, § 17 ods. 1, 2.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP, vychádzajúc z pomeru úspechu k neúspechu vo veci.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, majúci za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Jeho rozhodnutie vychádza tiež z nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie znemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Podľa žalobcu vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nebolo v prejednávacom prípade podmienkou platného postúpenia pohľadávky. Uviedol, že sa nestotožňuje s aplikáciou ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. K uzavretiu zmluvy o splátkovom úvere došlo 23.05.2012, pred účinnosťou tohto ustanovenia v znení, v akom ho aplikoval na vec súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie pritom vôbec nevzal do úvahy prechodné ustanovenia k tomuto zákonnému ustanoveniu, a to § 25 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že tam citované ustanovenia, okrem iných aj § 17 ods. 1, 2, sa od 11.06.2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú, a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver. V prejednávacom prípade bol úver poskytnutý 23.05.2012, pred nadobudnutím účinnosti § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a mal byť splatený 20.06.2022, t.j. nešlo o zmluvu na dobu neurčitú, ale o zmluvu na dobu určitú - do doby vysporiadania dlhu vzniknutého čerpaním z 23.05.2012. Pre uvedené je aplikácia ustanovenia § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch na prejednaný prípad vylúčená prechodnými ustanoveniami § 25 ods. 2. Ak súd na vec aplikoval § 17 ods. 1, aplikoval nesprávny právny predpis, resp. opomenul aplikovať ustanovenie § 25 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa žalobcu nesprávny bol aj právny názor, podľa ktorého podmienkou pre platné postúpenie by malo byť vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nebolo pre platné postúpenie pohľadávky podmienkou. Navyiac v konaní boli uplatnené výlučne splatné splátky, bez zohľadnenia mimoriadnej splatnosti úveru. Podľa žalobcu nesprávny je aj záver vo vzťahu k skúmaniu bonity žalovaných pred poskytnutím úveru. Súd prvej inštancie podľa žalobcu uviedol, že žalobca nepreveril údaje o žalovanej z verejne prístupných registrov keďže k tejto skutočnosti žiadne listiny nepredložil. Tento záver súdu nezodpovedá realite, nakoľko súdu bolo doložené potvrdenie o vykonanom dopyte postupcu do úverového registra. Žalobca poukázal aj na to, že otázka skúmania bonity je vždy otázkou skutkovou. Pokiaľ žalobca tvrdil a tvrdí, že postupca bonitu riadne skúmal a žalovaní tieto skutočnosti žiadnym spôsobom nespochybnili, je potrebné tieto tvrdenia žalobcu považovať za nesporné. Nesporné skutkové tvrdenia pritom súd ďalej nedokazuje, ich výsledky

si osvojí. Aj keď môže súd v spotrebiteľských sporoch vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, v danom prípade však súd prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu tým, že aktívne, namiesto strany sporu, ktorá bola navyše v konaní právne zastúpená, rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom žalobcovi znemožnil uskutočňovanie mu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedené súvisí aj s nezávislosťou a nestrannosťou súdu. Žalobca mal za to, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie.

3. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že argumentácia žalobcu je nesprávna. V celom rozsahu sa stotožňujú s odôvodnením súdu prvej inštancie. Poukázali na to, že žalobca v konaní nepredložil žiaden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval postup dodávateľa s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity spotrebiteľa. Argumentácia žalobcu, že bonitu skúmal jeho právny predchodca lustráciou bankových a nebankových registrov považujú za nedostatočnú. Z predloženého printscreenu úverového registra vyplýva, že dodávateľ lustraval iba O. G., a tento mal v danom čase už jeden kontrakt s finančnou inštitúciou. Nad rámec uvedeného dodali, že z oznámenia právneho predchodcu žalobcu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nie je zrejmé, pre ktorú nesplnenú splátku právny predchodca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, čo má jednak vplyv na plynutie premlčacej doby a takéto pochybné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nemôže spĺňať náležitosti jasnosti a určitosti úkonu, preto je možné hovoriť o neplatnom zosplatnení úveru, a nie sú teda dané ani podmienky pre platné postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Dodali taktiež, že zmluva neobsahuje zákonom požadované náležitosti. Navrhli preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a uplatnili si náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaných uviedol, že pokiaľ žalovaní namietajú, že v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nie je uvedená splátka pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, toto nie je nevyhnutne potrebné vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti uvádzať, keďže táto požiadavka sa nikde v zákonných ustanoveniach nenachádza. Priemerný spotrebiteľ je pri obvyklom chápaní písaného textu schopný určiť kedy a v akej výške má plniť, a kedy sám svojim vlastným konaním plniť prestal. Poukázal taktiež na skutočnosť, že pri dohode o plnení dlhu v splátkach môže veriteľ od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou). Každá zo splátok tak predstavuje samostatné plnenia, preto pre každú z nich plynie 3-ročná premlčacia doba. Občiansky zákonník v ustanovení § 565 umožňuje, aby pri nesplnení niektorej zo splátok veriteľ uplatnil právo na zosplatnenie celého dlhu. Toto svoje právo môže uplatniť len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, v opačnom prípade zaniká. Ak toto právo veriteľ uplatní, 3-ročná premlčacia doba, pokiaľ ide o zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu splatnosti celého dlhu. Ak však veriteľ toto právo nevyužije a ďalšia splátka sa stane splatnou, potom toto právo zaniká, vzniká mu vždy až v prípade, ak dlžník nezaplatí ani túto ďalšiu splátku. V prejednávanej veci bolo preukázané omeškanie s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace od 20.09.2017. Ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 23.11.2017, svoje právo uplatnil v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej 20.11.2017 a toto svoje právo uplatnil v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Nárok uplatnený žalobou tak nemožno považovať za premlčaný.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie rozhodnutiu súdu predchádzajúce. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Pri preskúvaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený rozsudok preskúmať z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 11.11.2021 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie dôvodným nebolo.

6. Odvolacia argumentácia žalobcu, vychádzajúca z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie, bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení, tvrdení o nesprávnom právnom posúdení a porušení procesných práv žalobcu. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení, prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na

každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

7. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplývajú ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor), znemožňujúca strane realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti v konaní.

Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na faktickú meritórnu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (Najvyšší súd Slovenskej republiky, uznesenie z 13.08.2018, sp.zn. 4Cdo 104/2018).

10. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie z dokazovania riadne zistil skutkový stav rozhodujúci pre posúdenie veci a právne závery, ku ktorým dospel vychádzajú zo skutkových zistení. Zo spisu nevyplýva, že by svojim procesným postupom znemožnil žalobcovi realizáciu jeho procesných oprávnení, resp. măriacich možnosti jeho aktívnej účasti na konaní. Súd prvej inštancie k dôvodom, pre ktoré žalobu zamietol, dal dostatočne konkrétne sformulovanie vysvetlenie záveru, ku ktorému dospel. Na týchto správnych právnych záveroch sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd odkazuje na dôvody napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalobcu len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia dodáva:

11. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

12. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvy medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., a žalovanými, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

13. Podľa § 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu realizácie úkonu právneho predchodcu žalobcu smerujúceho k zosplateniu úveru, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

14. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, ktorou sa v článku 8 uložilo členským štátom zabezpečiť,

aby veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy.

15. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci C-449/13, CA Consumer Finance/Ingrid Bakkaus et al z 18.12.2014 uviedol, vykladajúc článok 8 smernice 2008/48/ES, okrem iného to, že poskytovateľ úveru musí v každom jednotlivom prípade s prihliadnutím ku konkrétnym okolnostiam zvážiť, či sa jedná o príslušné informácie a či sú tieto informácie dostatočné pre posúdenie úveru schopnosti spotrebiteľa. V tomto ohľade sa dostatočnosť uvedených informácií môže líšiť podľa okolností, za ktorých dôjde k uzavretiu úverovej zmluvy podľa osobnej situácie spotrebiteľa alebo podľa čiastky úveru uvedenej v tejto zmluve. Toto posúdenie je možné vykonať pomocou dokladov o finančnej situácii spotrebiteľa, ale nie je možné vylúčiť, aby poskytovateľ úveru zohľadnil prípadne skôr získané znalosti o finančnej situácii záujemcu o úver, avšak len ničím nepodložené prehlásenia spotrebiteľa nemôžu byť samé osebe kvalifikované ako dostatočné pokiaľ nie sú podopreté žiadnymi dokladmi.

16. Pojem odbornej starostlivosti nie je právnym predpisom definovaný, podľa Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, odbornou starostlivosťou je povinnosť, ktorá je prejavom zásady profesionality platnej pre oblasť obchodného práva, ktorá predpokladá vyššie nároky na obchodníkov čo sa týka ich vedomostí, znalostí a informovaností (1Afs 94/2009 z 30.09.2009).

17. Podľa odvolacieho súdu odborná starostlivosť poskytovateľa úveru je starostlivosťou odbornou vtedy, ak nie je povrchná, ak nie je jej zmyslom expanzia kvantity bez ohľadu na kvalitu, a to nie len vo vzťahu k spotrebiteľovi, ale aj vo vzťahu k vlastným zdrojom, ktoré sú neodbornou starostlivosťou potenciálne negatívne ohrozené taktiež. Východiskom pre rozhodnutie veriteľa o tom, či potencionálnemu dlžníkovi poskytne peňažné prostriedky ako úver alebo nie, by malo byť zhodnotenie reálnosti splatenia úveru a jeho ceny bez ohľadu na to, či je pojem odbornej starostlivosti v akomkoľvek zákone definovaný, alebo nie je.

18. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, aj názoru Súdneho dvora Európskej únie v rozsudku vo veci C-449/13 v kontexte s výsledkom procesnej aktivity žalobcu reagujúcej na výzvu súdu prvej inštancie k predloženiu dôkazov osvedčujúcich skúmanie bonity žalovaných spotrebiteľov, nie je možné konštatovať, že bolo preukázané splnenie povinnosti veriteľa z úverového vzťahu vzniknutého so žalovanými overiť ich bonitu. Žalobca bol súdom prvej inštancie, ako zo spisu vyplýva, vyzvaný k preukázaniu toho, či overoval bonitu žalovaných. K tvrdeniu že tak realizoval predložil len kópiu písomnosti nasvedčujúcej k nahliadnutiu do úverového registra ohľadne žalovaného v 1. rade. Písomne, bez akýchkoľvek dôkazov, oznámil deklarované príjmy žalovaných zhodne po 250,- eur, náklady na domácnosť 385,- eur. Vo vzťahu k žalovanej v 2. rade, ktorá bola ďalším dlžníkom nepredložil záznam o nahliadnutí do úverového registra a vo vzťahu k obidvom žalovaným žiadny dôkaz o reálnom zisťovaní príjmov a výdavkov oboch žalovaných.

19. Sporové konanie je ovládané princípom kontradiktórnosti, ktorý znamená, že strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky musí takúto skutočnosť tvrdiť a k tvrdenej skutočnosti predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Pri neunesení dôkazného bremena k tvrdeniu o posudzovaní úverovej schopnosti žalovaných ako spotrebiteľov splácať úver je možné konštatovať, že žalobca, resp. jeho právny predchodca pri poskytovaní úveru nekonal s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu o tom, že písomnosť žalobcu z 10.02.2021, ktorým súdu prvej inštancie oznámil informáciu o tom, čo mu pôvodný veriteľ oznámil k prevereniu bonity žalovaného je skutkovým tvrdením, ktoré by malo svedčiť o nespornosti splnenia povinnosti veriteľa, keďže ho žalovaní výslovne nepopreli. Navyiac ako už bolo uvedené, absentuje akýkoľvek dôkazný prostriedok vo vzťahu k zisťovaniu údajov z úverového registra vo vzťahu k žalovanej v 2. rade.

20. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval, že aplikácia ustanovenia § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nemohla byť aplikovateľná v dôsledku ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko ustanovenie § 17 ods. 1 nemôže byť použité na právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia a v danom prípade nešlo o zmluvu uzatvorenú na dobu neurčitú je potrebné uviesť, že z úpravy zákona č. 129/2010 Z.z. a chronológie zákonodarcom prijatých zmien textu jeho ustanovení vyplýva, že § 25 ods. 2 tohto

zákona, ktorý je obsahom prechodných ustanovení, bol už vo vyhlásenom znení zákona. Je tak jednak zrejmé, že sa vzťahuje na zmluvy, ktoré boli uzavreté pred jeho účinnosťou. Podstatné je tiež to, že § 17 ods. 1 mal iné znenie v čase prijatia tohto zákona a iné v čase realizovaného postúpenia pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu.

21. Odvolací súd, vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, nemohol dospieť k inému záveru než k tomu, že veriteľ zo zmluvy o poskytnutí úveru žalovaným nekonal pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti žalovaných splácať spotrebiteľský úver. Táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná, dôsledkom čoho nebol oprávnený žiadať od žalovaných jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Neboli preto splnené zákonné predpoklady pre prevod práv zo zmluvy, ktorú Slovenská sporiteľňa, a.s., uzatvorila so žalobcom pre absenciu zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky. Nesvedčí preto žalobcovi, tak ako uviedol súd prvej inštancie, aktívna vecná legitímácia v konaní, žaloba bola preto dôvodne zamietnutá. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

Správnemu rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1, podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaní boli v odvolacom konaní plne úspešní, odvolací súd im preto priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ich kvantifikáciu zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané

opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.